A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2011. november 8.*

A T-88/09. sz. ügyben,

az **Idromacchine Srl** (székhelye: Porto Marghera [Olaszország]),

Alessandro Capuzzo (lakóhelye: Mirano [Olaszország]),

Roberto Capuzzo (lakóhelye: Mogliano Veneto [Olaszország]),

(képviselik őket: W. Viscardini és G. Donà ügyvédek)

felpereseknek

az **Európai Bizottság** (képviselik: D. Grespan és E. Righini, meghatalmazotti minőségben, segítőjük: F. Ruggeri Laderchi, ügyvéd)

alperes ellen,

* Az eljárás nyelve: olasz.

az „Állami támogatás – Olaszország – Állami támogatás N 586/2003, N 587/2003, N 589/2003 és C 48/2004 (ex N 595/2003) – A három éves teljesítési határidő meghosszabbítása egy vegyianyag-szállító tartályhajó vonatkozásában – Felhívás észrevételek benyújtására az EK-Szerződés 88. cikke (2) bekezdésének megfelelően" című, 2004. december 30-i C (2002) 5426 végleges bizottsági határozatban szereplő, többek között az Idromacchine társaság jóhírnevét sértő valótlan információknak az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való közzétételével okozott állítólagos kár megtérítése iránti keresete tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (negyedik tanács),

tagjai: I. Pelikánová elnök, K. Jürimäe (előadó) és M. van der Woude bírák,

hivatalvezető: J. Palacio González vezető tisztviselő,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2011. február 8-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 Az Idromacchine Srl hajók gyártásával foglalkozó vállalkozás, amely többek között fémmegmunkálással foglalkozik. Alessandro Capuzzo és Roberto Capuzzo egyenként 50%-os részesedéssel rendelkeznek az Idromacchine társasági tőkéjében, és egyikük a

társaság igazgatótanácsának elnöke, míg a másik a társaság ügyvezető igazgatója. Az Idromacchine, valamint Alessandro és Roberto Capuzzo a továbbiakban „felperesként" szerepelnek.

2 2002-ben a Cantiere navale De Poli SpA (a továbbiakban: De Poli) cseppfolyós gáz hajón való szállítása céljából négy nagyméretű tartályt rendelt az Idromacchinétől, amelyeket a De Poli által építendő C.188 és C.189 nevű hajókra szántak.

3 A C.188 és C.189 nevű hajók építése a hajógyártáshoz nyújtott támogatásokról szóló, 1540/1998/EK tanácsi rendeletben (HL L 202., 1. o.).) szabályozott működési támogatásban részesült. Az említett rendelet 3. cikkének (1) és (2) bekezdése értelmében működési támogatás hajógyártáshoz történő nyújtását bizonyos feltételek mellett engedélyezik, többek között nem részesülhet támogatásban olyan hajó, amelyet a végleges szerződés aláírásának napjától számított három éven túl szállítanak le. Azonban e rendelet 3. cikkének (2) bekezdése értelmében a Bizottság e három éves szállítási határidő meghosszabbítását engedélyezheti, ha az érintett egyedi hajógyártási projekt műszaki összetettsége, illetve a rendkívüli, előre nem látható és a társaságtól független körülmények következtében a hajógyár munkaprogramjában bekövetkező váratlan, súlyos és igazolható zavarból származó késedelem ezt igazolja. A Bizottság a határidő meghosszabbítását csak akkor engedélyezheti, ha a szóban forgó tagállam az EK-Szerződés 93. cikkének alkalmazására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló 1999. március 22-i 659/1999/EK tanácsi rendelet (HL L 83., 1. o., magyar nyelvű különkiadás: 8. fejezet, 1. kötet, 339. o.) 2. cikkének megfelelően meghosszabbítás iránti kérelmet terjesztett elő.

4 2003. december 11-én az Olasz Köztársaság a hajók leszállítására előírt eredeti határidő meghosszabbítása iránti kérelmet terjesztett elő, amely kiterjedt a C.188 és C.189 nevű hajókra is, amelyek építését az 1540/98 rendelet 3. cikkének (2) bekezdése értelmében a De Poli hajógyár vállalta.

5 2004. február 5-e és 2004. október 18-a között a Bizottság több alkalommal kiegészítő információt kért az olasz hatóságoktól a hajók leszállítására előírt eredeti határidő meghosszabbítása iránti kérelmet illetően.

6 2004. december 30-án a Bizottság közölte az Olasz Köztársasággal az „Állami támogatás – Olaszország – Állami támogatás N 586/2003, N 587/2003, N 589/2003 és C 48/2004 (ex N 595/2003) – A három éves teljesítési határidő meghosszabbítása egy vegyianyag-szállító tartályhajó vonatkozásában – Felhívás észrevételek benyújtására az EK-Szerződés 88. cikke (2) bekezdésének megfelelően" című, 2004. december 30-i C (2002) 5426 végleges bizottsági határozatot (a továbbiakban: vitatott határozat).

7 A vitatott határozatban a Bizottság egyrészt a támogatások előzetes vizsgálatára irányuló szakasz lezárását követően engedélyezte a De Poli által gyártott hajók leszállítására előírt határidő meghosszabbítását, miután úgy ítélte meg, hogy az 1540/98 rendelet 3. cikkének (2) bekezdésében előírt feltételek teljesültek, másrészt úgy határozott, hogy megindítja az EK 88. cikk (2) bekezdésében előírt hivatalos vizsgálati eljárást egy másik hajógyár által épített vegyianyag-szállító tartályhajó leszállítási határidejének meghosszabbítása iránti kérelem vonatkozásában.

8 A De Poli által gyártott hajók leszállítási határidejének meghosszabbítása iránti kérelemre vonatkozó bizottsági vizsgálatot illetően a Bizottság a vitatott határozat (10) bekezdésének iii) pontjában rámutat:

„Ami a C.196 és C.197 nevű hajókat illeti, a hajógyár az egyik legnagyobb tartálygyártónál, […] az Idromacchinénál rendelte meg a C.188 és C.189 nevű hajók – a C.196 és C.197 nevű hajók ikerhajói – számára a tehertartályokat. A C.188 és C.189

nevű hajók építésekor a RINA (Registro italiano navale), az olasz hitelesítési hatóság hibák jelenléte miatt nem találta megfelelőnek az Idromacchinénál építés alatt álló, a fent hivatkozott hajókra szánt tartályokat.

[…] Az eredetileg a C.188 és C.189 nevű hajókra szánt tartályokat, amelyeket egy másik gyártónál rendelték meg, ezért felszerelték a C.196 és C.197 nevű hajókra, összesen hat hónapos késéssel, vagyis a 2003 december 31-i véghatáridő után.

A tehertartályok elengedhetetlenek ahhoz, hogy a hajók engedélyt kapjanak cseppfolyós gáz szállítására; [az olasz hatóságok] szerint a C.188 [és] C.189 nevű hajókon – valamint a C.196 és C.197 nevű ikerhajókon – használt tartályoknak meg kell felelniük a hajózásban használt szigorú minőségi és biztonsági előírásoknak. Emellett az olasz hatóságok nyilatkozatai szerint az Idromacchine tapasztalatára tekintettel a [De Poli által üzemeltetett] hajógyár nem láthatta előre, hogy a RINA negatív véleményt állít ki a C.188 és C.189 nevű hajók tartályainak megfelelőségéről. Az olasz hatóságok e tekintetben pontosítják, hogy a gyár e nehézség kiküszöbölése céljából haladéktalanul más piaci szereplőhöz fordult. A [G.] társaság volt az egyetlen, amely vállalta az új tartályok elkészítését, amelyeket – úgy tűnik – nem volt lehetséges 2004. január 31. és 2004. március 31. előtt leszállítani; következésképpen a gyárnak a leszállítási határidő elhalasztását kellett kérnie.

[…]”

9 A vitatott határozat 28. cikkének harmadik bekezdésében a Bizottság megállapítja, hogy „a tartályokat illetően rá kell mutatni, hogy a tartályok gyártója, az Idromacchine

részéről az előírt szabványoknak megfelelő tartályok legyártásának meghiúsulása, és ebből következően azoknak a rögzített határidőn belül való leszállítása lehetetlensége legalábbis kivételes".

10 A Bizottság a vitatott határozat 29. cikkének harmadik bekezdésében megemlíti, hogy „a tartályokat illetően meg kell állapítani, hogy azon gondok, amelyeket az Idromacchine arra való képtelensége okozott, hogy a hajók kereskedelmi célra történő, az engedélyezett felhasználási feltételeknek megfelelő használatához szükséges tartályokat leszállítsa, szintén nem voltak előre láthatóak".

11 A vitatott határozat 31. cikke a következőképpen fogalmaz:

„A gyártó nem tudta a szerződésben vállalt kötelezettségének megfelelően leszállítani a tartályokat és a [hajógyárnak] más beszállítótól kellett megrendelnie ezen elemeket, késleltetve ezáltal a C.196 és C.197 nevű hajók befejezését […]. A szükséges berendezések leszállítási határidejének be nem tartása független a [De Poli] szándékától, amelynek nem volt módja beavatkozni […]".

12 Emellett a vitatott határozat 1. táblázatában többek között az szerepel, hogy „A gyártás előrehaladottabb állapotában lévő C.188 és C.189 nevű hajók hibás tartályainak alkalmatlansága miatt a gyártó kénytelen volt e hajókba a C.196 és C.197 nevű hajókba szánt tartályokat beszerelni".

13 Végezetül, az Olasz Köztársasággal 2004. december 30-án közölt vitatott határozat utolsó bekezdése a következőképpen fogalmaz:

„[A]mennyiben a jelen levél olyan bizalmas információkat tartalmaz, amelyeket nem szabad nyilvánosságra hozni, kérjük erről tájékoztassa a Bizottságot a jelen levél kézhezvételétől számított [tizenöt] munkanapon belül. Erre vonatkozó indokolással ellátott kérelem hiányában a Bizottság úgy tekinti, hogy ön egyetért a levél teljes szövegének – a hiteles nyelvi változatban való – közzétételével az alábbi internetcímen”.

14 Az olasz hatóságok nem kérték a Bizottságtól a vitatott határozatban szereplő bizonyos információk közzétételének mellőzését azok bizalmas jellege miatt.

15 A vitatott határozatot 2005. február 18-án közzétették az *Európai Unió Hivatalos Lapjában*.

Eljárás és a felek kérelmei

16 A Törvényszék Hivatalához 2009. február 27-én benyújtott keresetlevelükkel a felperesek megindították a jelen keresetet.

17 2009. március 11-én a Törvényszék második tanácsának elnöke elutasította a felpereseknek a névtelenség és az adatok bizalmas adatokként való kezelése iránti kérelmét. 2009. április 2-án az utóbbiak kérelmére megerősítette a névtelenség és az adatok bizalmas adatokként való kezelése iránti eredeti kérelem elutasítását.

18 Mivel módosult a Törvényszék tanácsainak összetétele, az előadó bírót a negyedik tanácsba osztották be, következésképpen a jelen ügyet e tanács elé utalták.

19 A Törvényszék a 2011. február 8-i tárgyaláson meghallgatta a felek szóbeli előterjesztéseit és a tárgyaláson a Törvényszék által feltett kérdésekre adott válaszait.

20 A felperesek azt kérik, hogy a Törvényszék:

– kötelezze a Bizottságot az őket ért vagyoni károk megtérítéseként 5 459 641,28 euró vagy esetlegesen a Törvényszék által megállapított más összeg megfizetésére; a kártérítés összegét a vitatott határozat közzétételének napjától az ítélethirdetés napjáig újraértékelve és arra az ítélethirdetés napjától a teljes kifizetés napjáig az Európai Központi Bank által a fő refinanszírozási műveletekre megállapított kamatláb két ponttal növelt értékének megfelelő késedelmi kamatot felszámítva;

– kötelezze a Bizottságot a nem vagyoni károk megtérítéseként az Idromacchine Srl részére, valamint Alessandro Capuzzo és Roberto Capuzzo részére méltányosan megállapítandó, megközelítőleg a vagyoni kár jelentős százalékának megfelelő, például 30–50% nagyságrendű összeg megfizetésére; személyenként, a méltányosság alapján megállapítandó, szintén megközelítőleg a vagyoni kár jelentős százalékának megfelelő (pl. 30–50%) összeg megfizetésére, a kártérítés összegét a vitatott határozat közzétételének napjától az ítélethirdetés napjáig újraértékelve és arra az ítélethirdetés napjától a teljes kifizetés napjáig az Európai Központi Bank által a fő refinanszírozási műveletekre megállapított kamatláb két ponttal növelt értékének megfelelő késedelmi kamatot felszámítva;

– kötelezze a Bizottságot az Idromacchine Srl, valamint Alessandro Capuzzo és Roberto Capuzzo jóhírnevének helyreállítására a Törvényszék által legmegfelelőbbnek ítélt módon, például a Hivatalos Lapban történő *ad hoc* közzététellel vagy az érintett ágazatban a legjelentősebb megrendelőkhöz intézett levélben;

– a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

21 A Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék:

– a keresetet utasítsa el;

– a felpereseket kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

22 Az EK 288. cikk második bekezdése értelmében szerződésen kívüli felelősség esetén az Unió a tagállamok jogában közös általános elveknek megfelelően megtéríti az intézményei vagy alkalmazottai által feladataik teljesítése során okozott károkat.

23 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a Közösség intézményei jogellenes magatartásából fakadó, az EK 288. cikk második bekezdése szerinti szerződésen kívüli felelősségének beállásához több feltétel együttes fennállása szükséges, úgymint az

intézménynek felrótt magatartás jogellenessége, a kár tényleges bekövetkezése, valamint az állítólagos magatartás és a hivatkozott kár közötti okozati összefüggés (a Bíróság 26/81. sz., Oleifici Mediterranei kontra EGK ügyben 1982. szeptember 29-én hozott ítéletének [EBHT 1982., 3057. o.] 16. pontja és a Törvényszék T-383/00. sz., Beamglow kontra Parlament és társai ügyben 2005. december 14-én hozott ítéletének [EBHT 2005., II-5459. o.] 95. pontja).

24 Mindenekelőtt az érintett intézménynek vagy szervnek felrótt jogsértő magatartásra vonatkozó feltételt illetően az ítélkezési gyakorlat azt követeli meg, hogy megállapítható legyen a magánszemélyek számára jogosultságot keletkeztető valamely jogi szabály kellően súlyos megsértése (a Bíróság C-352/98. P. sz., Bergaderm és Goupil kontra Bizottság ügyben 2000. július 4-én hozott ítéletének [EBHT 2000., I-5291. o.] 42. pontja). A kellően súlyos jogsértésre vonatkozó követelmény teljesültnek tekinthetőségével kapcsolatban az a meghatározó kritérium, hogy a közösségi intézmény a mérlegelési jogkörének korlátait nyilvánvalóan és súlyosan túllépte-e. Ha ez az intézmény vagy szerv csak meglehetősen csekély, illetve semmilyen mérlegelési jogkörrel nem rendelkezik, a közösségi jog puszta megsértése elegendő lehet a kellően súlyos jogsértés megállapításához (a Bíróság C-312/00. P. sz., Bizottság kontra Camar és Tico ügyben 2002. december 10-én hozott ítéletének [EBHT 2002., I-11355. o.] 54. pontja és a Törvényszék T-198/95., T-171/96., T-230/97., T-174/98. és T-225/99. sz., Comafrica és Dole Fresh Fruit Europe kontra Bizottság egyesített ügyekben 2001. július 12-én hozott ítéletének [EBHT 2001., II-1975. o.] 134. pontja).

25 Ezután a kár ténylegességére vonatkozó feltételt illetően a Közösség felelőssége csak akkor állapítható meg, ha a felperest „tényleges és bizonyos" kár érte (a Bíróság 256/80., 257/80., 265/80., 267/80. és 5/81. sz., Birra Wührer és társai kontra Tanács és Bizottság egyesített ügyekben 1982. január 27-én hozott ítéletének [EBHT 1982., 85. o.] 9. pontja és az 51/81. sz., De Franceschi kontra Tanács és Bizottság ügyben 1982. január 27-én hozott ítéletének [EBHT 1982., 117. o.] 9. pontja; a Törvényszék T-108/94. sz., Candiotte kontra Tanács ügyben 1996. január 16-án hozott ítéletének [EBHT 1996., II-87. o.] 54. pontja). Az ilyen kár bekövetkezését és nagyságát a felperesnek kell bizonyítania (a Bíróság 26/74. sz., Roquette Frères kontra Bizottság

ügyben 1976. május 21-én hozott ítéletének [EBHT 1976., 677. o.] 22–24. pontja és a Törvényszék T-575/93. sz., Koelman kontra Bizottság ügyben 1996. január 9-én hozott ítéletének [EBHT 1996., II-1. o.] 97. pontja).

26 Végezetül a felrótt magatartás és a hivatkozott kár közötti okozati összefüggésre vonatkozó feltételt illetően a hivatkozott kárnak a felrótt magatartásból kellőképpen közvetlenül kell következnie, vagyis ez utóbbinak a kár meghatározó okának kell lennie, miközben a Közösség nem köteles valamely jogi helyzet összes – akár távoli – hátrányos következményének jóvátétele (lásd ebben az értelemben a Bíróság 64/76., 113/76., 167/78., 239/78., 27/79., 28/79. és 45/79. sz., Dumortier és társai kontra Tanács egyesített ügyekben 1979. október 4-én hozott ítéletének [EBHT 1979., 3091. o.] 21. pontját és a Törvényszék T-279/03. sz., Galileo International Technology és társai kontra Bizottság ügyben 2006. május 10-én hozott ítéletének [EBHT 2006., II-1291. o.] 130. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot). A felrótt magatartás és a hivatkozott kár közötti okozati összefüggés fennállását a felperesnek kell bizonyítania (lásd a Törvényszék T-149/96. sz., Coldiretti és társai kontra Tanács és Bizottság ügyben 1998. szeptember 30-án hozott ítéletének [EBHT 1998., II-3841. o.] 101. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

27 Amennyiben a Közösség szerződésen kívüli felelőssége megállapításának három feltétele közül valamelyik nem teljesül, a kártérítési kérelmeket el kell utasítani, anélkül hogy vizsgálni kellene a másik két feltétel teljesülését (a Törvényszék T-170/00. sz., Förde-Reederei kontra Tanács és Bizottság ügyben 2002. február 20-án hozott ítéletének [EBHT 2002., II-515. o.] 37. pontja; lásd ebben az értelemben a Bíróság C-146/91. sz., KYDEP kontra Tanács és Bizottság ügyben 1994. szeptember 15-én hozott ítéletének [EBHT 1994., I-4199. o.] 19. és 81. pontját). Másfelől a közösségi bíróság nem köteles a feltételeket egy adott sorrendben vizsgálni (a Bíróság C-257/98. P. sz., Lucaccioni kontra Bizottság ügyben 1999. szeptember 9-én hozott ítéletének [EBHT 1999., I-5251. o.] 13. pontja).

28 A jelen ügyben a felperesek azt állítják, hogy vagyoni és nem vagyoni káruk keletkezett, amelynek megtérítését kérik. A Törvényszék célszerűnek tartja először a nem vagyoni károk megtérítése iránti kérelmet megvizsgálni, majd azt követően a vagyoni károk megtérítése iránti kérelmet.

1. *A nem vagyoni károk megtérítése iránti kérelemről*

29 A felperesek, mind az Idromacchine, mind Alessandro és Roberto Capuzzo azt állítják, hogy őket nem vagyoni kár érte, amelyet meg kell téríteni.

Az Idromacchinét ért nem vagyoni kárról

30 Az Idromacchinét ért állítólagos nem vagyoni kárt illetően meg kell vizsgálni a Közösség szerződésen kívüli felelőssége megállapításának feltételeit, kezdve a Bizottságnak felrótt kár jogellenességére vonatkozó feltétellel, majd a kár ténylegességére vonatkozó feltétellel folytatva, végül pedig a felrótt magatartás és a hivatkozott kár közötti okozati összefüggés fennállására vonatkozó feltétellel befejezve. Csupán e feltételek fennállása esetén kerülhet sor az ezen a jogcímen az Idromacchine részére fizetendő kártérítés mértékének megállapítására.

A Bizottságnak felrótt jogellenes magatartásról

31 Beadványaikban a felperesek lényegében két jogellenes magatartást rónak fel a Bizottságnak.

32 A felrótt jogellenes magatartások közül az elsőt illetően a felperesek azt állítják, hogy a Bizottság megsértette a gondos ügyintézés, a gondosság és a védelemhez való jog elveit, amelyek alapján a Bizottságnak a vitatott határozat meghozatala előtt lehetőséget kellett volna adnia az Idromacchine számára észrevételei kifejtésére, annak

érdekében, hogy ez utóbbi a szóban forgó tartályok leszállításának késedelmét illetően bizonyíthassa felelősségének hiányát.

33 Mindenekelőtt emlékeztetni kell arra, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint az állami támogatások ellenőrzésére irányuló eljárás – általános jellege alapján – olyan eljárás, amelyet a támogatás nyújtásáért közösségi kötelezettségei értelmében felelős tagállam ellen indítanak (lásd a Bíróság C-74/00. P. és C-75/00. P. sz., Falck és Acciaierie di Bolzano kontra Bizottság egyesített ügyekben 2002. szeptember 24-én hozott ítéletének [EBHT 2002., I-7869. o.] 81. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

34 Ráadásul az állami támogatások ellenőrzésére irányuló eljárásban a tagállamtól eltérő érintett felek maguk nem tarthatnak igényt a Bizottsággal történő olyan kontradiktórius vitára, mint amilyen az említett államot illeti meg (lásd a fenti 35. pontban hivatkozott Falck és Acciaierie di Bolzano kontra Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet 82. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

35 Végezetül az EK 88. cikk szerinti, az állami támogatások ellenőrzésére irányuló eljárásban különbséget kell tenni egyrészről a támogatásoknak az e cikk (3) bekezdése szerinti előzetes vizsgálati szakasza, amelynek célja pusztán az, hogy a Bizottság előzetes véleményt formálhasson az adott támogatás részleges vagy teljes összeegyeztethetőségéről, másrészről ugyanezen cikk (2) bekezdése szerinti vizsgálati szakasza között. Csak ez utóbbi vizsgálati szakasz keretében – amelynek célja, hogy a Bizottság számára lehetővé tegye az ügy valamennyi körülményéről való teljes körű tájékozódást – írja elő az EK-Szerződés a Bizottság számára azt a kötelezettséget, hogy az érintetteket felhívja észrevételeik megtételére (lásd a Bíróság C-78/03. P. sz., Bizottság kontra Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum ügyben 2005. december 13-án hozott ítéletének [EBHT 2005., I-10737. o.] 34. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

36 A fenti 33–35. pontban kifejtett ítélkezési gyakorlatból tehát az következik, hogy a Bizottság, amely a vitatott határozatban engedélyezte a De Poli által gyártott hajók építési határidejének meghosszabbítását, a szóban forgó állami támogatás előzetes vizsgálatának szakaszában egyáltalán nem volt köteles meghallgatni az Idromacchinét. Ráadásul ez utóbbi nem szerepelt érdekelt harmadik félként az eljárásban, mivel az említett támogatások kedvezményezettjének sem kedvezményezettje, sem versenytársa nem volt.

37 A felperesek által erre vonatkozóan felhozott érvek nem változtatnak e megállapításokon.

38 Egyrészt azon érvet, amelynek lényege, hogy a Bizottság a vitatott határozatban szereplőtől eltérő következtetésre jutott volna, ha a vitatott határozat meghozatala előtt meghallgatta volna az Idromacchinét, mint hatástalant el kell utasítani. Ezen érv ugyanis semmi esetre sem kérdőjelezi meg a fenti 36. pontban tett megállapítást, amely szerint a szóban forgó támogatások előzetes vizsgálati szakaszában a Bizottságot az Idromacchine meghallgatására vonatkozó semmiféle kötelezettség nem terheli.

39 Másrészt azon érvet, amely szerint az ügy tényállásainak arra kell vezetniük a Törvényszéket, hogy a védelemhez való jog megsértést állapítsa meg, ahogyan azt hasonló körülmények között a T-412/05. sz., M kontra Ombudsman ügyben 2008. szeptember 24-én hozott ítéletében (az EBHT-ban nem tették közzé) tette, mint megalapozatlant el kell utasítani. Ezen ítéletben ugyanis a Törvényszék azt állapította meg, hogy az Európai ombudsman megsértette a kontradiktórius eljárás elvét azáltal, hogy hivatali visszásságra vonatkozó egyik határozatában név szerint említett egy tisztviselőt, anélkül hogy őt előzetesen meghallgatta volna, ahogyan azt a rá vonatkozó jogszabályok előírják. Márpedig ezen ügytől eltérően a Bizottságot a jelen ügyben semmiféle kötelezettség nem terhelte az Idromacchinének a vitatott határozat meghozatala előtti meghallgatására vonatkozóan.

40 Ebből következően annyiban, amennyiben a felperesek azzal érvelnek, hogy a Bizottság megsértette a gondos ügyintézés elvét, valamint az abból fakadó gondosság és a védelemhez való jog elvét azáltal, hogy a vitatott határozat meghozatala előtt elmulasztotta meghallgatni az Idromacchinét, e kifogásokat mint megalapozatlanokat el kell utasítani.

41 A felperesnek felrótt második jogellenes magatartást illetően a felperesek egyrészt a szolgálati titoktartási kötelezettség megsértésére hivatkoznak, mivel a Bizottságnak tartózkodnia kellett volna attól, hogy a vitatott határozatban név szerint az Idromacchinének tulajdonítson valamely vétkes magatartást, másrészt az arányosság elvének megsértésére annyiban, amennyiben véleményük szerint semmi szükség nem volt az Idromacchine nevének megemlítésére a vitatott határozatban. A felperesek szerint még ha úgy kellene is tekinteni, hogy az Idromacchine felelős a De Poli által gyártott hajók leszállításának késedelméért, vagy hogy az Idromacchine nem szállított a hatályos szabályozásnak megfelelő tartályokat, a Bizottság akkor is helytelenül járt el az Idromacchine nevének a Hivatalos Lapban közzétett, vitatott határozatban való megemlítésével, mivel e közzétételre a jelen esetben nem volt szükség.

42 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az EK 287. cikk értelmében a közösségi intézmények tagjai, a bizottságok tagjai, valamint az Unió tisztviselői és egyéb alkalmazottai szolgálati jogviszonyuk megszűnését követően sem fedhetik fel a szolgálati titoktartási kötelezettség alá eső információkat, így különösen a vállalkozásokra, az ezek üzleti kapcsolataira vagy költségösszetevőire vonatkozó információkat.

43 A 659/1999 rendelet megismétli a Bizottságnak az állami támogatások ellenőrzésére irányuló eljárásban fennálló szolgálati titoktartási kötelezettségét. Az említett rendelet a (21) preambulumbekezdés végén előírja, hogy „a Bizottságnak a határozatai nyilvánosságra hozatalakor tiszteletben kell tartania a szolgálati titoktartásra vonatkozó szabályokat a Szerződés [287]. cikkének megfelelően”. Ugyanezen rendelet 24. cikke kimondja, hogy „a Bizottság és a tagállamok, azok tisztviselői és egyéb alkalmazottai, beleértve a Bizottság által kijelölt független szakértőket, nem fedhetnek fel olyan

információt, amelyhez e rendelet alkalmazása során jutottak, és amely szolgálati titoktartási kötelezettség hatálya alá tartozik".

44 Sem az EK 287. cikk, sem a 659/1999 rendelet nem határozza meg pontosan, hogy az üzleti titkokon kívül mi tartozik a szolgálati titok körébe.

45 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a szolgálati titok körébe tartozó információk lehetnek akár bizalmas információk, akár üzleti titkok (lásd a Törvényszék T-353/94. sz., Postbank kontra Bizottság ügyben 1996. szeptember 18-án hozott ítéletének [EBHT 1996., II-921. o.] 86. pontját). Ami általában a szolgálati titok körébe tartozó üzleti titkok vagy egyéb információk jellegét illeti, mindenekelőtt elengedhetetlen, hogy ezen üzleti titkokat, illetve bizalmas információkat csak a személyek szűk köre ismerje. Továbbá olyan információknak kell lenniük, amelyek nyilvánosságra hozatala alkalmas arra, hogy súlyos kárt okozzon, vagy az információt nyújtónak, vagy valamely harmadik személynek. Végül az is szükséges, hogy azok az érdekek, amelyek az információ nyilvánosságra hozatala révén sérülhetnek, objektíve védelemre szoruljanak. Így tehát valamely információ bizalmas jellegének megítélése a nyilvánosságra hozatallal szemben álló jogos érdekeknek a közérdekkel való egyensúlyba hozását igényli, amely közérdek megköveteli, hogy a közösségi intézmények a tevékenységeiket a lehető legnyilvánosabban folytassák (lásd a Törvényszék T-198/03. sz., Bank Austria Creditanstalt kontra Bizottság ügyben 2006. május 30-án hozott ítéletének [EBHT 2006., II-1429. o.] 71. pontját, valamint a T-474/04. sz., Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse kontra Bizottság ügyben 2007. október 12-én hozott ítéletének [EBHT 2007., II-4225. o.] 65. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

46 Azt kell tehát megvizsgálni a fenti 42–45. pontban kifejtett rendelkezések és ítélkezési gyakorlat fényében, hogy – ahogyan azt a felperesek állítják – a Bizottság megsértette-e szolgálati titoktartási kötelezettségét, valamint az arányosság elvét, amikor a vitatott határozatban az Idromacchinét név szerint megemlítve azt írta, hogy ez utóbbi nem szállított a hatályos előírásoknak megfelelő tartályokat, és megszegte szerződéses kötelezettségeit.

47 A jelen ügyben elsősorban azt kell megállapítani, hogy azon információt, amelynek lényege szerint az Idromacchinének nem állt módjában a hatályos előírásoknak és a szerződési feltételeknek megfelelő tartályokat szállítani a De Poli részére, az Olasz Köztársaság csupán a szóban forgó támogatás ellenőrzésére irányuló igazgatási eljárás céljából közölte a Bizottsággal. Emellett ezen információ a két társaság közötti kereskedelmi kapcsolatokban való teljesítésre vonatkozik, ahogyan arra a felperesek lényegében és helyesen rámutatnak. Ezen információ tartalma tehát a jelen esetben bizalmas jellegű.

48 Másodsorban, a fenti 46. pontban említett információ nyilvánosságra hozatala olyan jellegű, hogy súlyos kárt okozhat az Idromacchinének. Ugyanis függetlenül azon kérdéstől, hogy a Bizottság tévesen értékelte-e a tényeket, vagy sem, amikor megállapította, hogy az Idromacchine vétkes magatartást tanúsított a De Polihoz fűződő szerződéses viszonyában, mindenképpen meg kell állapítani, hogy az olyan tények és értékelések Bizottság általi nyilvánosságra hozatala, amelyekben az Idromacchine név szerint, kedvezőtlen színben szerepel, súlyos kárt okozhatott az Idromacchinének.

49 Harmadsorban, mivel a fenti 46. pontban említett információ nyilvánosságra hozatala árthatott az Idromacchine jóhírnevének, ez utóbbi ahhoz fűződő érdeke, hogy az információ ne kerüljön nyilvánosságra, objektíve védelemre szorul.

50 Negyedsorban, egyfelől az Idromacchine ahhoz fűződő érdekének, hogy neve ne kerüljön említésre a vitatott határozatban, másfelől a közérdek mérlegre tételéből kitűnik, hogy a vitatott határozat tárgyát tekintve e nyilvánosságra hozatal nem volt arányos.

51 E tekintetben először is rá kell mutatni, hogy az EU 1. cikk, valamint az EK 254. cikk és az EK 255. cikk alapján az intézményeket tevékenységük során kötelező nyilvánosság elve és átláthatóság követelménye a jelen ügyben, a De Polinak nyújtott állami támogatások ellenőrzésére irányuló eljárásban azt követelte meg, hogy a Bizottság a vitatott határozatban kifejezetten állást foglaljon azon kérdésben, hogy a hajóépítés késedelmét a De Politól eltérő harmadik fél magatartása okozta-e. Mindazonáltal elegendő lett volna, ha a Bizottság akár a szóban forgó hajók valamely lényeges részének beszállítója részéről igen általános kifejezéseket használva tesz említést a szerződésszegésről, vagy pontosítja, hogy a szóban forgó tartályok beszállítójáról van szó, anélkül azonban, hogy bármelyik esetben megemlítette volna a beszállító nevét, ily módon óvva ez utóbbi jogos érdekeit.

52 Továbbá nem fogadhatóak el a Bizottság annak alátámasztására előadott érvei, hogy nem követett el hibát az Idromacchine nevének a vitatott határozatban való közzétételével.

53 Egyrészt mint megalapozatlant el kell utasítani a Bizottság által a tárgyaláson a Törvényszék kérdésére válaszolva előadott azon érvelést, amely szerint „a [vitatott] határozat indokolása szempontjából helyénvaló volt" megemlíteni a szóban forgó tartályok gyártójának nevét, aki „rendkívül megbízható volt, [azonban] egy alkalommal késést okozott". A vitatott határozat meghozatalához vezető, a szóban forgó támogatásokra vonatkozó vizsgálat keretében ugyanis csupán az a kérdés volt releváns, hogy az Olasz Köztársaság jogilag megfelelően igazolta-e a De Poli késését a hajók leszállításakor, anélkül hogy az említett késedelmet előidéző esetleges hibát elkövető egy vagy több beszállító nevének nyilvánosságra hozatalának bármiféle hatása lett volna a Bizottság által a vitatott határozatban tett megállapításokra.

54 Másrészt mint megalapozatlant el kell utasítani a Bizottság azon érvelését is, amely arra vonatkozik, hogy a szóban forgó tartályok beszállítója nevének a vitatott határozatból való kihagyása nem akadályozta volna meg a nyilvánosságot e beszállító azonosításában, mivel a szóban forgó gazdasági szektor meglehetősen szűk volt, szakemberekből állt, valamint a De Poli és az Idromacchine között a velencei bíróság (Olaszország) előtt eljárás volt folyamatban, amelyről a sajtó is beszámolt. E körülmények ugyanis nem kérdőjelezik meg azon megállapítást, amely szerint a Bizottság azáltal, hogy a vitatott határozatban az Idromacchinét jelölte meg a szállítás késedelmének felelőseként, olyan tényeket és értékelést tett közzé, amelyek szerint e társaság nem volt képes a hatályos előírásoknak megfelelő terméket leszállítani a De Polinak, és nem volt képes teljesíteni szerződéses kötelezettségét, miközben a vitatott határozat tárgyára tekintettel ilyen közzétételre nem volt szükség.

55 Végezetül mint megalapozatlanokat el kell utasítani a Bizottság azon érveit, amelyek szerint egyrészt a Bizottság csupán az Olasz Köztársaság által rendelkezésére bocsátott információkra alapozta a vitatott határozatot, másrészt a 659/1999 rendelet 24. és 25. cikkéből, valamint az állami támogatásokra vonatkozó határozatokkal kapcsolatos szakmai titoktartásról szóló, 2003. december 1-jei C (2003) 4582 bizottsági közlemény (HL C 297., 6. o.) 25. és azt követő pontjaiból kitűnik, hogy az Olasz Köztársaság feladata a véleménye szerint a szolgálati titok körébe tartozó információk megjelölése. Ugyanis noha az említett rendelkezések lényegében előírják, hogy a Bizottság közli határozatát az érintett tagállammal, amelynek ekkor főszabály szerint tizenöt nap áll rendelkezésére arra, hogy az általa a szolgálati titok körébe tartozónak tekintett információk bizalmas jellegére hivatkozzon, e rendelkezések nem mentesítik a Bizottságot a rá az EK 287. cikk alapján háruló azon kötelezettség alól, hogy ne tegyen közzé szolgálati titkokat, és nem akadályozzák meg, hogy a Bizottság saját kezdeményezésre úgy döntsön, hogy nem tesz közzé általa a szolgálati titok körébe tartozónak tekintett információkat, még akkor se, ha az érintett tagállamtól nem kapott ilyen értelmű kérelmet. Ráadásul még ha feltételezhetnénk is, hogy az Olasz Köztársaság hibát követett el azáltal, hogy téves információkat közölt a Bizottsággal, és nem tájékoztatta az Idromacchine és a De Poli közötti kereskedelmi kapcsolatokban való teljesítésre vonatkozó információk bizalmas jellegéről, e hibák nem változtathatnak

azon megállapításon, hogy a Bizottságnak mindenképpen lehetősége volt saját kezdeményezésre úgy határozni, hogy nem teszi közzé a szolgálati titok körébe tartozó információkat.

56 Ebből következően a vitatott határozatban olyan tények és értékelések nyilvánosságra hozatala, amelyek az Idromacchinét úgy mutatják be, mint amely nem volt képes a De Polinak a hatályos előírásoknak megfelelő termékeket leszállítani, és szerződéses kötelezettségét teljesíteni, az EK 287. cikkben előírt szolgálati titoktartási kötelezettség megsértésének minősül. Mivel e kötelezettség magánszemélyek számára biztosított jogok védelmét szolgálja, és a Bizottság nem rendelkezik széles mozgástérrel azon kérdést illetően, hogy adott esetben eltekinthet-e a bizalmasság szabályától, meg kell állapítani, hogy a közösségi jog e megsértése elegendő a fenti 24. pontban felidézett ítélkezési gyakorlat szerinti kellően súlyos jogsértés fennállásának megállapításához.

57 A fenti megfontolások összességére tekintettel meg kell állapítani, hogy a szolgálati titoktartási kötelezettség megsértésével a Bizottság olyan vétkes magatartást tanúsított, amely megalapozza a Közösség EK 288. cikk második bekezdése szerinti szerződésen kívüli felelősségét.

58 Ilyen körülmények között tárgytalan a felperesek azon kifogásának vizsgálata, amely szerint a Bizottság az arányosság elvét is megsértette, amikor a vitatott határozatban olyan tényeket és értékeléseket hozott nyilvánosságra, amelyek az Idromacchinét úgy mutatják be, mint amely nem volt képes a De Poli részére a hatályos előírásoknak megfelelő termékeket leszállítani, és szerződéses kötelezettségét teljesíteni. Ugyanis még ha megállapítást nyerne is az arányosság elvének megsértése, az semmi esetre sem eredményezne a felperesek számára jellegében más vagy nagyobb összegű kártérítést, mint amelyet a szolgálati titoktartási kötelezettség Bizottság általi megsértése alapján kaphatnak. Ennélfogva e kifogásról nem szükséges határozni.

A kár ténylegességéről

59 A felperesek lényegében azzal érvelnek, hogy az Idromacchinét a jóhírnevén esett sérelemből fakadó nem vagyoni kár érte amiatt, hogy e társaságot a vitatott határozatban úgy mutatták be, mint amely nem volt képes a De Poli részére a hatályos előírásoknak megfelelő termékeket leszállítani, és szerződéses kötelezettségét teljesíteni.

60 E tekintetben meg kell állapítani, hogy ahogyan az a vitatott határozatnak a fenti 8–12. pontban idézett megjegyzéseiből kitűnik, a Bizottság úgy mutatta be az Idromacchinét – név szerint megemlítve – mint amely képtelen az engedélyezési szabályoknak megfelelő tartályokat gyártani (lásd a vitatott határozat (10) bekezdésének iii) pontját, (28) bekezdésének harmadik albekezdését és (29) bekezdésének harmadik albekezdését), és amely nem tudta szerződéses kötelezettségének megfelelően leszállítani a szóban forgó tartályokat (lásd a vitatott határozat (31) bekezdését), és emiatt a De Polinak más vállalkozáshoz kellett fordulnia szükségletei kielégítése érdekében. Így az olyan megjegyzések, amelyek kedvezőtlen módon a hatályos előírásoknak megfelelő szolgáltatás nyújtására és ennélfogva szerződéses kötelezettségei teljesítésére képtelen vállalkozásként mutatják be az Idromacchinét, ártanak e társaság jóhírnevének, amely kereskedelmi értékkel rendelkezik, ahogyan azt beadványaiban egyébként a Bizottság sem tagadja.

61 Emellett pontosítani kell, hogy ugyanúgy, ahogyan a Törvényszék a fenti 39. pontban hivatkozott M kontra Ombudsman ügyben hozott ítéletének 150. pontjában kimondta, hogy az ezen ítélet alapjául szolgáló ügyben az ombudsman internetes oldalán a felperest név szerint valamely hivatali visszássággal kapcsolatba hozó határozat közzététele a felperest ténylegesen és bizonyosan érintette, úgy az Idromacchinéra név szerint vonatkozó megjegyzések *Hivatalos Lapban* való közzététele elegendő az e társaságot ért kár tényleges és bizonyos jellegének megállapításához.

62 Másfelől még ha feltételezzük is – ahogyan azzal a Bizottság a tárgyaláson érvelt –, hogy a Bizottság nem követett el értékelési hibát a vitatott határozatban annak megállapításával, hogy az Idromacchine vétkes magatartást tanúsított a De Polihoz fűződő szerződéses viszonyában, ettől még azon tények és értékelések, amelyek az Idromacchinét név szerint említve úgy mutatják be e társaságot, mint amely nem volt képes a De Poli részére a hatályos előírásoknak megfelelő termékeket leszállítani, és szerződéses kötelezettségét teljesíteni, ártanak az Idromacchine jóhírnevének. Ráadásul ezen kár az Idromacchinéhez kapcsolódik, és elkülönül attól a kártól, amely a Bizottság vagy az Olasz Köztársaság által elkövetett azon esetleges téves értékelésből ered, amely arra vonatkozik, hogy az Idromacchine felelős a szóban forgó tartályok leszállításának késedelméért.

63 Ennélfogva meg kell állapítani, hogy az Idromacchine jóhírneve sérült.

A felhozott magatartás és a hivatkozott kár közötti okozati összefüggésről

64 A felperesek lényegében azt állítják, hogy közvetlen okozati összefüggés áll fenn egyrészt a szolgálati titoktartási kötelezettség és az arányosság elvének megsértése, másrészt az Idromacchine jóhírnevén esett sérelem között.

65 E tekintetben úgy kell tekinteni, hogy az Idromacchine jóhírnevén akkor nem esett volna semmiféle sérelem, ha a Bizottság a vitatott határozatban nem hozott volna nyilvánosságra olyan tényeket és értékelést, melyek az Idromacchinét – név szerint megemlítve – úgy mutatják be, mint amely nem volt képes a hatályos előírásoknak megfelelő terméket leszállítani a De Poli részére, és nem volt képes teljesíteni

szerződéses kötelezettségét. A Bizottság azon érvei, amelyek szerint nem áll fenn kellően közvetlen okozati összefüggés az intézmény állítólagos jogsértése és a felperes által hivatkozott kár között, nem fogadhatók el.

66 Elsősorban a Bizottság azon érveit, amelyek szerint a felperest ért károk vagy a De Polinak tudhatók be, amely az állami támogatás ellenőrzésére irányuló eljárásban azt állította, hogy a hajók építésének késedelme többek között az Idromacchine magatartására vezethető vissza, vagy az Olasz Köztársaságnak, amely téves információkat közölt a Bizottsággal, mint megalapozatlanokat el kell utasítani.

67 Ugyanis még ha meg kellene is állapítani, hogy a De Poli az Idromacchinéről téves információkat szolgáltatott az Olasz Köztársaságnak, amely egyrészt azokat tévesen továbbította a Bizottságnak, másrészt nem jelezte ez utóbbinak, hogy az említett információk a szolgálati titok körébe tartoznak, ettől még az Idromacchinét ért kár közvetlen oka nem a De Poli vagy az Olasz Köztársaság által szolgáltatott állítólag téves információk, hanem a Bizottság által nyilvánosságra hozott azon tények és értékelések, amelyek az Idromacchinét név szerint említve úgy mutatják be e társaságot, mint amely nem volt képes a De Poli részére a hatályos előírásoknak megfelelő termékeket leszállítani, és szerződéses kötelezettségét teljesíteni, noha a vitatott határozat tárgyára tekintettel ilyen közzétételre nem volt szükség.

68 Másodsorban, ellentétben azzal, amit a Bizottság a tárgyaláson állított, miután a felperesek a Törvényszék szóbeli kérdésére válaszolva jelezték, hogy a velencei bíróság 2009 decemberében hozott ítéletében kimondta, hogy a De Poli nem követett el kötelezettségszegést az Idromacchinével szembeni szerződéses kötelezettségeinek teljesítése során, ezen ítélet semmiképpen sem befolyásolja azon megállapítást, amely szerint az Idromacchine jóhírnevén semmiféle sérelem sem esett volna, ha a Bizottság nem teszi közzé e társaság nevét a vitatott határozatban.

69 A fenti 31–68. pontban kifejtett megfontolások összességére tekintettel meg kell állapítani, hogy a Közösség EK 288. cikk második bekezdése szerinti, szerződésen kívüli felelősségének megállapításához szükséges mindhárom feltétel teljesült, ebből következően meg kell határozni az Idromacchinének az őt ért nem vagyoni károk megtérítéseként fizetendő összeget.

Az Idromacchinét ért nem vagyoni kár megtérítéséről

70 Az Idromacchine jóhírnevét ért sérelmet illetően a felperesek lényegében először is méltányosan megállapítandó összegű kártérítést kérnek, valamint a vitatott határozat közzétételének napjától kezdve az ítélethirdetés napjáig kompenzációs kamat felszámítását, az ítélethirdetés napjától a teljes kifizetés napjáig pedig késedelmi kamat felszámítását, végül az Idromacchine jóhírnevének helyreállítását célzó intézkedések meghozatalát.

71 Elsősorban a felperesek azon kérelmét illetően, hogy a Bizottság fizessen méltányosan megállapított kártérítést, emlékeztetni kell arra, hogy a Törvényszék által a tárgyaláson feltett szóbeli kérdésre válaszolva a felperesek pontosították, hogy tekintettel a nem vagyoni kár nem számszerűsíthető jellegére csupán tájékoztató jelleggel javasolják a Törvényszéknek, hogy az általuk a vagyoni károk megtérítéseként követelt összeg 30–50%-ának megfelelő, vagyis 1 637 892 eurótól 2 729 820 euróig terjedő összeget ítéljen meg nem vagyoni kártérítésként.

72 Először is azon tényezőket illetően, amelyek a felperesek szerint tovább növelik az őket ért kárt annyiban, amennyiben a Bizottság „újra közzétette az Idromacchinére vonatkozó negatív tartalmú tájékoztatást”, a felperesek a vitatott határozatra való

utalásoknak először az Olaszország által a Cantieri Navali Termoli SpA számára biztosítani kívánt állami támogatásról szóló, 2006. július 4-i 2006/948/EK bizottsági határozatban (HL L 383., 53. o.), majd a 2008. április 16-i „Állami támogatás – Olaszország – Állami támogatás C 15/08 (ex N 318/07, N 319/07, N 544/07 és N 70/08) – A Cantiere Navale de Poli által gyártott négy vegyianyag-szállító tartályhajó három éves szállítási határidejének meghosszabbítása" 2008/C 208/07 határozatban (HL C 208., 14. o.) és végezetül a Törvényszék T-70/07. sz., Cantieri Navali Termoli kontra Bizottság ügyben 2008. november 12-én hozott ítéletében (az EBHT-ban nem tették közzé) (HL C 6., 25. o.) közzétételére hivatkoznak.

73 Igaz ugyan, hogy a fenti 72. pontban hivatkozott, a *Hivatalos Lapban* közzétett két határozatban és az ítéletben utalás történik a vitatott határozatra, azonban meg kell állapítani, hogy azok nem ismétlik meg azon tényeket és értékeléseket, amelyek az Idromacchinét név szerint említve úgy mutatják be e társaságot, mint amely nem volt képes a De Poli részére a hatályos előírásoknak megfelelő termékeket leszállítani, és szerződéses kötelezettségét teljesíteni. Ilyen körülmények között e két határozat és az ítélet nem súlyosítja az Idromacchinének okozott nem vagyoni kárt.

74 Másodszor, rá kell mutatni egyrészt, hogy a felperesek semmiféle magyarázatot nem adnak, amely alátámasztaná azon követelésüket, hogy a vagyoni károk megtérítéseként követelt 5 459 641,28 euró 30–50%-át ítéljék meg nekik nem vagyoni kártérítés címén. Noha az Idromacchinét kedvezőtlen színben feltűntető információk valamely Bizottsághoz hasonló hatóság általi közzététele e társaság jóhírnevének valós sérelmét jelenti, a felperesek semmiféle olyan érvet vagy bizonyítékot nem hoznak fel, amely érthetővé tenné, milyen okból minősülnének ezen összegek az Idromacchine jóhírnevét ért sérelem igazságos megtérítésének. E tekintetben többek között meg kell állapítani, hogy egyrészt nincs megalapozva, hogy ezen összegek bármiféle összefüggésben állnának az Idromacchine által jóhírnevének kialakítása és fenntartása érdekében eszközölt befektetések költségeivel. Másrészt a felperesek semmiféle érvet vagy bizonyítékot nem hoznak fel arra vonatkozóan, hogy az említett összegek

– amelyek 12–20-szor nagyobbak, mint az a 133 500 euró, amelyet az Idromacchine saját állítása szerint a vitatott határozat közzétételét megelőzően éves szinten átlagosan nyereségként elkönyvelt – megfelelnének az Idromacchinét ért kár igazságos megtérítésének.

75 Harmadszor, meg kell állapítani, hogy a felpereseknek mindenesetre lehetősége volt nagymértékben csökkenteni az Idromacchinét ért nem vagyoni kárt. Ugyanis annyiban, amennyiben a felperesek azzal érvelnek, hogy az olasz hitelesítési szervezet 2004. október 5-én megfelelőségi bizonyítványt állított ki az Idromacchinénak a szóban forgó tartályokra, tanúsítva, hogy azok megfelelnek a hatályos előírásoknak, ebből arra kell következtetni, hogy az Idromacchinénak lehetősége volt arra, hogy többek között a meglévő és lehetséges ügyfelei előtt az említett bizonyítványra hivatkozzon annak érdekében, hogy már a vitatott határozat közzétételét megelőzően vitassa az említett határozatban szereplő negatív állítások valóságtartalmát, és ezáltal csökkentse a jóhírnevét érő sérelmet. Emiatt mint megalapozatlant el kell utasítani a felpereseknek a Törvényszék által a tárgyaláson feltett kérdésekre adott válaszaiban előadott azon érveket, melyek szerint az Idromacchine jóhírnevét ért sérelem azért is volt olyan jelentős, mert közzététele óta a társaságra nézve a vitatott határozat volt az első találat, amelyet az internetes keresőmotor kiadott, és az említett határozat elérhető volt mind a Bizottság versenyügyekért felelős főigazgatóságának internetes oldalán, mind a széles körben olvasott *Hivatalos Lapban.*

76 A fenti 71–75. pontban kifejtett megfontolások összességének fényében, és mivel a felperesek nem szolgáltattak pontosabb adatokat az Idromacchine jóhírnevét ért sérelemre vonatkozóan, a Törvényszék úgy véli, hogy 20 000 euró méltányos kártérítésnek minősül.

77 Másodsorban, a felperesek azon kérelmét illetően, hogy ítéljenek meg számukra a vitatott határozat közzétételének napjától kezdve az ítélethirdetés napjáig kompenzációs kamatot, az ítélethirdetés napjától a teljes kifizetés napjáig pedig késedelmi

kamatot, emlékeztetni kell elsősorban arra, hogy ha a Közösség szerződésen kívüli felelőssége megállapításának feltételei teljesülnek, a káresemény bekövetkezte és a kártérítés időpontja közötti időmúlásból eredő kedvezőtlen következményeket nem lehet figyelmen kívül hagyni, ezért a pénzromlást figyelembe kell venni (a Törvényszék T-260/97. sz., Camar kontra Tanács és Bizottság ügyben 2005. július 13-án hozott ítéletének [EBHT 2005., II-2741. o.] 138. pontja, lásd ugyancsak ebben az értelemben a Bíróság C-308/87. sz., Grifoni kontra EAK ügyben 1994. február 3-án hozott ítéletének [EBHT 1994., I-341. o.] 40. pontját). Úgy kell tekinteni, hogy e pénzromlást tükrözi az Eurostat (Európai Statisztikai Hivatal) által az érintett időszakra vonatkozóan az e társaságok székhelye szerinti tagállamban mért infláció (lásd ebben az értelemben a Bíróság C-104/89. és C-37/90. sz., Mulder és társai kontra Tanács és Bizottság egyesített ügyekben 2000. január 27-én hozott ítéletének [EBHT 2000., I-203. o.] 220. és 221. pontját, a Törvényszék fent hivatkozott Camar kontra Tanács és Bizottság ügyben hozott ítéletének 139. pontját és a T-285/03. sz., Agraz és társai kontra Bizottság ügyben 2008. november 26-án hozott ítéletének [EBHT 2008., II-285. o.] 50. pontját). E tekintetben meg kell állapítani, hogy a kár a vitatott határozatnak a *Hivatalos Lapban* való közzététele napján, vagyis 2005. február 18-án következett be.

78 Ilyen körülmények között meg kell állapítani, hogy a Bizottságnak a vitatott határozat 2005. február 18-i közzétételétől kezdve a jelen ítélet kihirdetéséig kompenzációs kamatot kell fizetnie, melynek mértéke az Európai Központi Bank által a fő refinanszírozási műveletekre megállapított kamatláb két ponttal növelt értéke.

79 Másodsorban, a Bíróság ítélkezési gyakorlata alapján a kártérítés összegére késedelmi kamatot lehet felszámolni a kártérítési kötelezettséget megállapító ítélet kihirdetésétől kezdve (lásd ebben az értelemben a fenti 26. pontban hivatkozott Dumortier és társai kontra Tanács egyesített ügyekben hozott ítélet 25. pontját, a fenti 77. pontban hivatkozott Mulder és társai kontra Tanács és Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet 35. pontját és a fenti 77. pontban hivatkozott Agraz és társai kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 55. pontját). Az ítélkezési gyakorlatnak megfelelően az alkalmazandó kamatláb az EKB által az érintett időszakban az elsődleges refinanszírozási műveletekre alkalmazandó kamat két százalékponttal növelt összege (a fenti 77. pontban hivatkozott Camar kontra Tanács és Bizottság ügyben hozott ítélet 146. pontja és a

fenti 77. pontban hivatkozott Agraz és társai kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 55. pontja).

80 Ilyen körülmények között meg kell állapítani, hogy a Bizottság a jelen ítélet kihirdetésétől kezdve az említett kártérítés teljes kifizetéséig köteles késedelmi kamatot fizetni, melynek mértéke az Európai Központi Bank által a fő refinanszírozási műveletekre az adott időszakban megállapított kamatláb két ponttal növelt értéke.

81 Harmadsorban, a felpereseknek az Idromacchine jóhírneve helyreállítására irányuló kérelmét illetően emlékeztetni kell arra, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint az EK 288. cikk második bekezdéséből és az EK 235. cikkből – amelyek nem zárják ki a természetbeni kártérítés engedélyezését sem – következik, hogy az uniós bíróság hatáskörébe tartozik a Közösség minden olyan kártérítési formára való kötelezése, amely a szerződésen kívüli felelősség terén megfelel a tagállamok jogában közös általános elveknek, beleértve – amennyiben az ezen elveknek megfelelőnek tűnik – a természetbeni, adott esetben valamely cselekvésre vagy az attól való tartózkodásra kötelezés formájában megvalósuló kártérítést is (a fenti 26. pontban hivatkozott Galileo International Technology és társai kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 63. pontja).

82 A jelen ügyben a felperesek arra irányuló kérelmét, hogy a Törvényszék állítsa helyre az Idromacchine jóhírnevét akár a vitatott határozatban szereplő állítólag téves megjegyzések helyesbítésének Hivatalos Lapban való közzététele, akár a hajóépítési ágazatban a legjelentősebb megrendelőkhöz intézett, a vitatott határozatban szereplő, állítólag téves információkat helyesbítő levél révén, mint megalapozatlant el kell utasítani. Igaz, a felperesek beadványaikban több alkalommal lényegében az állítják, hogy az Idromacchine semmiféle kötelezettségszegést nem követett el az De Polival szembeni szerződéses kötelezettségei teljesítésekor. Mindazonáltal emlékeztetni kell arra, hogy a fenti 56. pontban a felperesek kérelmének megfelelően a Bizottság terhére megállapított jogsértés az Idromacchine nevének nyilvánosságra hozatalára vonatkozik, nem pedig tények olyan hibás értékelésére, amely a vitatott határozatban lényegében arra mutatott rá, hogy az Idromacchine szerződésszegést követett el a De Polival szemben. Ennélfogva, a felperesek erre vonatkozó kérelme hiányában, a Bizottság részéről ilyen értékelési hiba elkövetésének megállapítása nem képezi a

jelen eljárás tárgyát, nem került tehát sor annak megvizsgálására, hogy a Bizottság követett-e el ilyen értékelési hibát, és *a fortiori* a Bizottság arra sem szólítható fel, hogy hozzon az Idromacchine jóhírnevének helyreállítására irányuló intézkedéseket.

83 Ennélfogva a felpereseknek az Idromacchine jóhírnevének helyreállítására irányuló kérelmét mint megalapozatlant el kell utasítani.

84 A Idromacchinét ért nem vagyoni kár megtérítése iránti kérelmekre vonatkozóan összefoglalásként tehát először is azt kell megállapítani, hogy a Közösség szerződésen kívüli felelőssége megállapításának feltételei teljesültek, másodszor az Idromacchinének az őt ért nem vagyoni károk megtérítéseként 20 000 euró kártérítést kell megítélni, harmadszor a Bizottságot kötelezni kell ezen összeg után kompenzációs kamat megfizetésére, a vitatott határozatnak a *Hivatalos Lapban* való 2005. február 18-i közzétételétől a jelen ítélet meghozataláig terjedő időszakra, melynek mértéke az Európai Központi Bank által az adott időszakra vonatkozóan a fő refinanszírozási műveletekre megállapított kamatláb két ponttal növelt értéke, és negyedszer a Bizottságot kötelezni kell ezen összeg után késedelmi kamat megfizetésére a jelen ítélet meghozatalának időpontjától az említett kártérítés teljes megfizetéséig, melynek mértéke az Európai Központi Bank által az adott időszakra vonatkozóan a fő refinanszírozási műveletekre megállapított kamatláb két ponttal növelt értéke.

Az A. és R. Capuzzót ért nem vagyoni kárról

85 A felperesek beadványaiból kitűnik, hogy lényegében azzal érvelnek, hogy A. és R. Capuzzót kétféle nem vagyoni kár érte. A felperesek egyrészt azt állítják, hogy az Idromacchine jóhírnevének sérelme „közvetetten" érintette A. és R. Capuzzót, mint az Idromacchine teljes társasági tőkéjének tulajdonosait és e társaság vezetőit.

Másrészt a felperesek úgy vélik, hogy „aggodalmat keltett [A. és R. Capuzzóban] a Bizottság által azon információk közzétételével okozott kár helyrehozatalának abszolút szükségessége, amelyet hazugnak minősítettek és minősítenek továbbra is", valamint „bizonytalanságot keltett bennük" a vitatott határozat közzétételét követően az Idromacchinét ért kár helyrehozatala érdekében tett lépések eredménytelensége.

86 Mivel a fenti 57. pontban már megállapítást nyert, hogy a Bizottság vétkes magatartást tanúsított szolgálati kötelezettségének megszegésével, azt kell megvizsgálni, hogy a felperesek bizonyították-e a jelen ügyben azt, hogy A. és R. Capuzzót tényleges és bizonyos kár érte, valamint hogy a jogsértő magatartás és az állítólagos nem vagyoni kár között okozati kapcsolat áll fenn. A fenti 27. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatnak megfelelően ugyanis ha valamely feltétel hiányzik, a Közösség felelőssége nem állapítható meg.

87 Elsősorban a jóhírnév sérelmét illetően, amely A. és R. Capuzzót állítólag „közvetetten" érte az Idromacchine jóhírnevét ért sérelem következtében, meg kell állapítani – a Bizottsághoz hasonlóan –, hogy nevük sehol sem szerepel a vitatott határozatban és semmiféle vétkes magatartással nem hozták személyüket összefüggésbe.

88 Ezután rá kell mutatni, hogy önmagában az a tény, hogy A. és R. Capuzzo tulajdonában áll az Idromacchine társasági tőkéjének teljes egésze, és ők e társaság vezetői, semmilyen módon nem változtat azon megállapításon, hogy kizárólag az Idromacchine magatartását, nem pedig annak részvényeseinek vagy vezetőinek a magatartását kifogásolta a Bizottság a vitatott határozatban. E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy – ahogyan az a vitatott határozatnak a fenti 8–12. pontban hivatkozott megjegyzéseiből kitűnik, a vitatott határozatban a társaság arra való képessége

kérdőjeleződött meg, hogy képes-e teljesíteni szerződéses kötelezettségeit, és a hatályos előírásoknak megfelelő termékeket leszállítani, nem pedig A. és R. Capuzzo vezetői vagy részvényesi minősége.

89 Végezetül annyiban, amennyiben a felperesek a Törvényszék T-231/97. sz., New Europe Consulting és Brown kontra Bizottság ügyben 1999. július 9-én hozott ítéletére [EBHT 1999., II-2403. o. 54. és 55. pont] hivatkoznak, rá kell mutatni, hogy azon ügy tényállása eltért a jelen ügyétől, és nem vezethet azonos következtetések levonására. Noha az említett ítélet 54. és 55. pontjából kitűnik, hogy a Törvényszék ezen ügyben megállapította, hogy a szóban forgó vállalkozás jóhírnevét ért sérelem hatással volt annak igazgatójának jóhírnevére, akinek a vállalkozás 99%-a felett rendelkezett, erre az adott ügy körülményeire tekintettel került sor, mivel egyrészt az említett igazgató kezdetben „egyéni vállalkozás" keretében egyedül végezte e vállalkozás tevékenységét, másrészt a Bizottság az ő személyes helyzetét tette bizonytalanná azáltal, hogy felesleges erőfeszítéseket követelt meg tőle a Bizottság által kialakított helyzet megváltoztatására. Márpedig a jelen ügyben a felperesek semmiféle bizonyítékot nem szolgáltatnak arra nézve, hogy e körülmények bármelyike fennállt volna.

90 Ennélfogva meg kell állapítani, hogy a felperesek nem bizonyították A. és R. Capuzzónak mint az Idromacchine részvényeseinek és vezetőinek a jóhírnevét ért sérelem tényleges fennállását.

91 Másodsorban az A. és R. Capuzzót ért, az Idromacchine jóhírneve helyreállításának szükségességéből eredő „aggodalomból", valamint a vitatott határozat közzétételét követően az Idromacchine jóhírnevének helyreállítása céljából tett lépések eredménytelensége által kiváltott „bizonytalanságból" és „frusztrációból" eredő nem vagyoni kárt illetően meg kell állapítani, hogy egyrészt a felperesek csupán annak állítására szorítkoznak, hogy őket pszichológiai károsodás érte, azonban erre nézve nem szolgáltatnak bizonyítékot.

92 Másrészt a jelen ügyben a felperesek által a törvényszék elé terjesztett iratokból semmi esetre sem tűnik ki, hogy A. és R. Capuzzo által az Idromacchine vezetőjeként személyesen tett igazgatási lépések túlmutatnának az olasz külügyminisztériumnak és a Bizottságnak címzett két levélen. Márpedig önmagukban e lépések nem tekinthetők úgy, mint amelyek olyan kellemetlenséget okoztak, amely meghaladja az A. és R. Capuzzóhoz hasonló vezetők számára az üzleti élettel rendesen járó következményeket, és amely nem vagyoni kárnak minősülhetne.

93 Ennélfogva a felperesek nem bizonyították, hogy A. és R. Capuzzo tényleges és bizonyos kárnak minősülő „aggodalomban", „bizonytalanságban" és „frusztrációban" volt része.

94 A fenti 82–93. pontban kifejtett megfontolások összességére tekintettel a felpereseknek az A. és R. Capuzzót ért nem vagyoni kár megtérítése iránti kérelmét el kell utasítani. Ilyen körülmények között mint megalapozatlant el kell utasítani a felperesek második és harmadik kereseti kérelmét, amelyek kompenzációs és késedelmi kamat megfizetésére, valamint a Bizottságnak a felperesek jóhírneve helyreállítására való kötelezésére irányulnak.

2. *A vagyoni károk megtérítése iránti kérelemről*

95 A felperesek azt állítják, hogy őket négyféle vagyoni kár érte.

96 A felperesek elsősorban azon kár megtérítését kérik, amely őket amiatt érte, hogy az Idromacchine kénytelen volt mind az Olasz Köztársasághoz, mind a Bizottsághoz alakszerű kérelemmel fordulni azon iratok kiadása iránt, amelyeket ez utóbbiak a

vitatott határozat meghozatalához vezető, állami támogatások ellenőrzésére irányuló eljárásban váltottak egymással. E tekintetben a felperesek egyrészt 3569,28 eurót követelnek ügyvédi költségek és az Idromacchine alkalmazottjának az olasz hatóságok birtokában lévő iratok beszerzése céljából tett utazásához kapcsolódó költségek címén, másrészt 9072 eurót, amely az Idromacchinét ért károkról készült műszaki szakértői és könyvvizsgálói vélemény költségeinek felel meg, és amelyet a jelen eljárás céljából készíttettek (a továbbiakban: szakértői vélemény).

97 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az eljárási szabályzat 91. cikkének 2. §-a szerint megtérítendő költségek a feleknél az eljárás céljából szükségszerűen felmerült költségek.

98 Ennélfogva elsősorban a felperesek által a jelen eljárás céljából az őket állítólagosan ért károk összegének meghatározására fordított költségeket illetően az állandó ítélkezési gyakorlatnak megfelelően meg kell állapítani, hogy a feleknél a bírósági eljárás céljából felmerült költségek nem tekinthetők az eljárás költségeitől elkülönülő kárnak (lásd ebben az értelemben Bíróság C-334/97. sz., Bizottság kontra Montorio ügyben 1999. június 10-én hozott ítéletének [EBHT 1999., I-3387. o.] 54. pontját és a Törvényszék T-140/04. sz., Ehcon kontra Bizottság ügyben 2005. szeptember 14-én hozott végzésének [EBHT 2005., II-3287. o.] 79. pontját).

99 Ebből következően meg kell állapítani, hogy a felperesek az EK 288. cikk második bekezdése alapján nem követelhetnek kártérítést a jelen eljárás céljából megrendelt szakértői vélemény költségei címén.

100 Másodsorban, az ügyvédi költségeket és az Idromacchine alkalmazottjának az Olasz Kormány és a Bizottság közötti levélváltáshoz való hozzáférés iránti kérelemhez kapcsolódó utazási költségeit illetően emlékeztetni kell arra, hogy a Törvényszék kimondta, hogy még akkor is, ha a bírósági szakaszt megelőző eljárás során jelentős jogi munkát végeznek, „eljárás" alatt az eljárási szabályzat 91. cikke csak a Törvényszék előtti eljárást érti, az azt megelőző szakasz kizárásával. Ez következik többek között ugyanezen eljárási szabályzat 90. cikkéből, amely „Törvényszék előtti eljárásról" beszél (lásd ebben az értelemben a Törvényszék T-38/95. DEP. sz., Groupe Origny kontra Bizottság ügyben hozott 2002. január 24-i végzésének [EBHT 2002., II-217. o.] 29. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot). Ennélfogva az ilyen költségek kártérítési kereset keretében történő megtéríthető kárként való elismerése ellentétes lenne a bírósági eljárás előtti szakasz során felmerült költségek nem megtéríthető jellegével (a fenti 98. pontban hivatkozott Ehcon kontra Bizottság ügyben hozott végzés 79. pontja).

101 Ennélfogva azt is meg kell állapítani, hogy a felperesek az EK 288. cikk második bekezdése alapján nem kaphatnak kártérítést a Törvényszék előtti eljárást megelőző szakaszban náluk ügyvédi költségként és az Idromacchine alkalmazottjának utazásával összefüggésben felmerült költségek címén.

102 A fenti 95–101. pontban kifejtett megállapítások fényében el kell utasítani a felpereseknél az egyfelől a jelen eljárást megelőzően, másfelől a jelen eljárás céljából felmerült költségekre vonatkozó kártérítési kérelmet.

103 Másodsorban, mivel a Törvényszék a fenti 57. pontban már megállapította, hogy a Bizottság a Közösség szerződésen kívüli felelősségét megalapozó jogsértést követett el, meg kell vizsgálni, hogy a felperesek bizonyították-e az általuk felhozott három másik vagyoni kár ténylegességét, és létezik-e okozati összefüggés az említett károk

és e jogsértés között. A fenti 27. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatnak megfelelően ugyanis ha e feltételek valamelyike hiányzik, a Közösség szerződésen kívüli felelőssége nem állapítható meg.

104 Először is a felperesek 3 900 000 euró kártérítést követelnek, amely a szóban forgó tartályok építési költségének felel meg. A felperesek szerint az említett tartályokat a vitatott határozatban szereplő állítólagos hibájukra vonatkozó megjegyzések miatt nem sikerült értékesíteni, ahogyan az az értékesítési ügynöknek a keresetlevélhez csatolt 2007. március 30-i levelében (a továbbiakban: az értékesítési ügynök levele) lényegében szerepel.

105 E tekintetben egyrészt meg kell állapítani, hogy beadványaikban a felperesek azt állítják, hogy mivel a szóban forgó tartályokat a vitatott határozat közzétételét követően nem sikerült értékesíteni, „az Idromacchine odáig ment, hogy az ágazatban tevékenykedő más vállalkozásokkal és néhány hajózási vállalkozóval együtt ad hoc hajó építésébe kezdett (amelynek fizikai és műszaki jellemzői a [De Poli által] megrendelt hajóéra hasonlítottak, amelyre a megrendelt tartályokat fel kellett volna szerelni), de hiába". Ez alapján, és anélkül, hogy nyilatkozni kellene az értékesítési ügynök levelének – mint bizonyítéknak – a Bizottság által vitatott hitelességéről, rá kell mutatni, hogy maguk a felperesek is elismerték, hogy a szóban forgó tartályokat azért nem tudták értékesíteni, mert azokat úgy építették, hogy megfeleljenek azon hajók sajátosságainak, amelyekre a De Polinak e tartályokat fel kellett volna szerelnie, nem pedig a Bizottságnak a vitatott határozat közzétételével megvalósított vétkes magatartása miatt.

106 Másrészt és mindenesetre rá kell mutatni, hogy az Idromacchinét e tekintetben ért vagyoni kár közvetlen eredete nem a Bizottság vétkes magatartásában rejlik, hanem abban, hogy a De Poli nem fizette ki az említett tartályokat. Ennélfogva az Idromacchine adott esetben a nemzeti bíróságok előtt indított szerződésen alapuló felelősség megállapítása iránti keresettel tudja érvényesíteni vagyoni kártérítés iránti igényét, nem pedig a jelen eljárás keretében.

107 Ebből következik, hogy a felperesek nem bizonyították okozati viszony fennállását a Bizottság vétkes magatartása és az Idromacchinét ért azon vagyoni kár között, amely ez utóbbit az értékesítetlen tartályok építési költségeinek formájában érte. A felperesek kártérítési kérelmét tehát e tekintetben el kell utasítani.

108 Másodszor, a felperesek 1 013 000 euró kártérítést kérnek, amely azon összegnek felel meg, amely állítólag „az Idromacchine által 2005–2008 között kizárólag a fémmegmunkálási ágazat céljára szánt eszközök és berendezések általi termelés hiányából" ered. A felperesek azzal érvelnek, hogy „2005 óta az Idromacchine kénytelen volt a pontosan a vitatott határozatban közzétett információk miatt a termelésből kiesett ágazat életben tartására nem csökkenthető költségeket áldozni". E tekintetben a felperesek beadványaikban bemutattak az Idromacchine alkalmazottja által készített táblázatot, amely szerint az Idromacchine az 1995 és 2002 között vásárolt tizennégy berendezést, amelyek jelenlegi összértéke 1 013 000 euró, a tartályok gyártásához használta.

109 Rá kell mutatni, hogy noha a felperesek által követelt összeg becsléseik szerint a tartályok gyártásához használt berendezések 2008-as értékét tükrözi, ezen összeg semmiféle összefüggésben nem áll magával az amiatt kért kártérítéssel, hogy az említett berendezéseket a vitatott határozat meghozatalát követően három évig nem használták. Ilyen körülmények között meg kell állapítani, hogy a kár, amelynek megtérítéseként a felperesek 1 013 000 euró kártérítést kérnek, nem tényleges és bizonyos.

110 Másfelől mindenesetre meg kell állapítani, hogy a felperesek a jelen ügyben nem bizonyították okozati összefüggés fennállását a Bizottság vétkes magatartása és azon tény között, hogy az Idromacchine a vitatott határozat meghozatalát követően e berendezéseket három évig nem tudta használni.

111 Először is a felperesek azon érve, hogy egyrészt a fémmegmunkálási ágazat 2005–2008 között növekedett, másrészt az Idromacchinével szemben más ügyfelektől nem, csupán a De Politól érkezett panasz, semmiképpen sem jelentik azt, hogy az Idromacchine forgalma és ebből következően e berendezések használatára való képessége nem csökkent volna ezen időszakban, ha a vitatott határozatot nem tették volna közzé. Ugyanis valamely piac bővüléséből nem vonható le az a következtetés, hogy az adott vállalkozás forgalma is szükségszerűen növekedne.

112 Továbbá az értékesítési ügynök levele, melyet a felperesek nyújtottak be, és amely szerint a szóban forgó tartályok értékesítése céljából megkeresett ügyfelek „folyamatosan a [szóban forgó] tartályok feltételezett hibáira vonatkozó fenntartásaikat hangoztatták, amely hibákat az Európai Bizottság 2005. február 18-án a Hivatalos Lapban megállapította", nem bizonyítja kellően közvetlen okozati összefüggés fennállását a vitatott határozat közzététele és az Idromacchine forgalmának 2005–2008 közötti meredek esése között, amelynek következtében e vállalkozás a vitatott határozat közzétételét követően három évig ne tudta volna használni berendezéseit a Bizottság vétkes magatartása miatt. E tekintetben hangsúlyozni kell ugyanis, hogy a felperesek semmiféle bizonyítékot nem szolgáltattak arra nézve, hogy a vitatott határozat közzététele miatt a meglévő és potenciális ügyfelek letettek volna arról, hogy másféle tartályokat rendeljenek tőle, mint amelyről a vitatott határozatban szó volt, vagy akár arról, hogy a vitatott határozat közzététele következtében az Idromacchine lekerült volna azon eladók listájáról, amelyen e vállalkozás szerepelt, és amelyről a felperesek beadványaikban azt állították, hogy kizárólag „az ilyen listán szereplők kaphatnak megrendeléseket".

113 Végezetül a felperesek semmiféle bizonyítékot nem mutattak be, amely lehetővé tenné annak megértését, hogy a vitatott határozat közzététele miért eredményezte volna az Idromacchine forgalmának csökkenését, miközben e vállalkozás saját beadványai

szerint az ügyfelekkel szemben hivatkozhatott arra, hogy a szóban forgó tartályok hatályos előírásoknak való megfelelését az olasz hitelesítési hatóság 2004. október 5-én, még a vitatott határozat közzététele előtt elismerte.

114 A fenti 108–113. pontban tett megállapításokból tehát kitűnik, hogy a felperesek sem tényleges és bizonyos kár bekövetkezését, sem a Bizottság vétkes magatartása és az őket ért állítólagos, „az Idromacchine által 2005–2008 között kizárólag a fémmegmunkálási ágazat céljára szánt eszközök és berendezések általi termelés hiányából" erdő vagyoni kár közötti okozati viszony fennállását nem bizonyították.

115 Harmadsorban, a felperesek 534 000 euró kártérítést követelnek az állítólagos elmaradt haszon címén, amely kár az Idromacchinét a tartályok megrendelésének csökkenése miatt érte, és amely azon összegnek felel meg, amelyre az Idromacchine 2005–2008 között nyereség formájában tett volna szert, ha a vitatott határozatot nem teszik közzé. E tekintetben elegendő rámutatni, hogy ahogyan az a jelen ítélet fenti 111. pontjából kitűnik, a felperesek semmiféle bizonyítékot nem szolgáltattak a Bizottság vétkes magatartása és az Idromacchine forgalmának, ebből következően nyereségének csökkenése közötti okozati viszony fennállására nézve.

116 Ennélfogva a felperesek kártérítési kérelmét mint megalapozatlant el kell utasítani annyiban, amennyiben e kérelem az őket állítólagosan ért, összesen 5 459 641, 28 euróra becsült vagyoni kárra vonatkozik. A fentiekből következik, hogy a felperesek által az első kérelemben előterjesztett, az említett összeg utáni kompenzációs és késedelmi kamat megfizetésére vonatkozó kérelmet mint megalapozatlant el kell utasítani.

117 A fenti megfontolások fényében meg kell tehát állapítani, hogy a jelen keresetnek helyt kell adni annyiban, amennyiben az az Idromacchinét ért nem vagyoni károk megtérítésére irányul, ezt meghaladó részében pedig el kell utasítani.

A költségekről

118 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 3. §-a alapján részleges pernyertesség esetén a Törvényszék elrendelheti a költségeknek a felek közötti megosztását, vagy határozhat úgy, hogy mindegyik fél maga viselje saját költségeit.

119 Mivel a kereset részleges pernyertességet eredményezett, az adott ügy körülményeinek helyes mérlegelése alapján a Törvényszék elrendeli, hogy a Bizottság viselje saját költségeit és a felpereseknél felmerült költségek kétharmadát, a felperesek pedig viselik saját költségeik egyharmadát.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (negyedik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék kötelezi az Európai Bizottságot, hogy az Idromacchine Srl-t ért nem vagyoni károk megtérítéseként fizessen ez utóbbinak 20 000 eurót.

2) Az Idromacchinének fizetendő kártérítés összegét 2005. február 18-tól a jelen ítélet kihirdetésének napjáig terjedő időszakra kompenzációs kamattal kell növelni, melynek mértéke az Európai Központi Bank által a fő refinanszírozási műveletekre megállapított kamatláb két ponttal növelt értéke.

3) Az Idromacchinének fizetendő kártérítés összegét a jelen ítélet kihirdetésének napjától a kártérítés teljes kifizetéséig késedelmi kamattal kell növelni, melynek mértéke az Európai Központi Bank által a fő refinanszírozási műveletekre megállapított kamatláb két ponttal növelt értéke.

4) A Törvényszék a keresetet ezt meghaladó részében elutasítja.

5) A Bizottság viseli saját költségeit valamint köteles viselni az Idromacchinánál, valamint A. Capuzzónál és R. Capuzzónál felmerült költségek kétharmadát, míg a felperesek saját költségeik egyharmadát viselik.

Pelikánová Jürimäe Van der Woude

Kihirdetve Luxembourgban, a 2011. november 8-i nyilvános ülésen.

Aláírások

Tartalomjegyzék

A jogvita előzményei ..... II - 7841

Eljárás és a felek kérelmei ..... II - 7846

A jogkérdésről ..... II - 7848

1. A nem vagyoni károk megtérítése iránti kérelemről ..... II - 7851

Az Idromacchinét ért nem vagyoni kárról ..... II - 7851

A Bizottságnak felrótt jogellenes magatartásról ..... II - 7851

A kár ténylegességéről ..... II - 7860

A felhozott magatartás és a hivatkozott kár közötti okozati összefüggésről ..... II - 7861

Az Idromacchinét ért nem vagyoni kár megtérítéséről ..... II - 7863

Az A. és R. Capuzzót ért nem vagyoni kárról ..... II - 7868

2. A vagyoni károk megtérítése iránti kérelemről ..... II - 7871

A költségekről ..... II - 7878